

|

61989J0343

DOMSTOLENS DOM (SJETTE AFDELING) AF 6. DECEMBER 1990. - MAX WITZEMANN MOD HAUPTZOLLAMT MUENCHEN-MITTE. - ANMODNING OM PRAEJUDICIEL AFGOERELSE: FINANZGERICHT MUENCHEN - TYSKLAND. - TOLD - OMSAETNINGSAFGIFT VED INDFOERSEL - FALSKE PENGE. - SAG C-343/89.

Samling af Afgørelser 1990 side I-04477

svensk specialudgave side 00591

finsk specialudgave side 00615

Sammendrag

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

++++

Den Faelles Toldtarif - told - anvendelse paa falske penge - ulovlighed - overtraedelser strafferetligt sanktioneret - medlemsstaternes kompetence

Afgiftsbestemmelser - harmonisering af lovgivningerne - omsaetningsafgifter - det faelles merværdiafgiftssystem - afgift ved indførsel - anvendelse paa falske penge - ulovlighed - overtraedelser strafferetligt sanktioneret - medlemsstaternes kompetence

(Raadets direktiv 77/388, art. 2)

Sammendrag

Da falske penge i alle medlemsstaterne er omfattet af et absolut forbud mod indførsel og udgivelse, skal fællesskabsretten fortolkes saaledes, at der ikke opstaar toldskyld ved indførsel af falske penge til Fællesskabets toldomraade.

Indførsler af falske penge til Fællesskabet beroeres ikke af bestemmelserne i det sjette direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter. Foelgelig skal dette direktivs artikel 2 fortolkes saaledes, at der ikke kan opkraeves indførselsomsaetningsafgift ved indførsel af falske penge til Fællesskabet.

Disse konstateringer beroerer paa ingen maade medlemsstaternes kompetence til at retsforfølge overtraedelser af deres lovgivning om falske penge gennem passende sanktioner, herunder ogsaa

alle konsekvenser af økonomisk art, som dette kan indebære.

Dommens præmisser

1 Ved kendelse af 21. juni 1989, indgaaet til Domstolen den 6. november s.aa., har Finanzgericht Muenchen i henhold til EOEF-Traktatens artikel 177 stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Traktatens artikler 3, 9 og 12-29 samt af artikel 2 i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1, herefter benævnt "sjette direktiv").

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Max Witzemann og Hauptzollamt Muenchen-Mitte (herefter benævnt "Hauptzollamt") vedrørende betaling dels af told og dels af indførselsomsætningsafgift ved indførsel af falske pengesedler på Forbundsrepublikken Tysklands område.

3 Ved dom afsagt af Landgericht Muenchen I den 16. februar 1982 blev Witzemann idømt frihedsstraf for falskmoentneri, som er strafbart i henhold til den tyske straffelovs §§ 146 ff. I denne dom, som er blevet retskraftig, fastslås det, at Witzemann i 1981 til Forbundsrepublikken Tysklands område havde indført et parti falske US-dollarsedler, som han havde fået leveret i Italien.

4 På grundlag af det således fastslåede krævede Hauptzollamt af Witzemann betaling af told og indførselsomsætningsafgift af de falske penge. Paalæggelsen af told var åbenbart baseret på den omstændighed, at det ikke var bevist, at varen havde oprindelse i Fællesskabet.

5 Witzemann indbragte denne afgørelse for Finanzgericht Muenchen og gjorde gældende, at opkrævningen af told og indførselsomsætningsafgift er i strid med Traktatens artikler 9 og 12-29.

6 På denne baggrund har Finanzgericht udsat sagen og stillet Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

" Skal bestemmelserne i EOEF-Traktaten [artikel 3, litra b), artikel 9, stk. 1, samt artiklerne 12-29] og i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (artikel 2, nr. 2) fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan opkræve told og indførselsomsætningsafgift for ulovligt indførte varer, som det - hvilket gælder for falske penge - i alle medlemsstater er forbudt at fremstille og omsætte?"

7 Vedrørende de relevante retsregler og hovedsagens baggrund samt retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet for Domstolen, henvises i øvrigt til retsmoderappen. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

8 Det bemærkes, at den nationale rets spørgsmål består af to dele, som vedrører henholdsvis paalæggelse af told og opkrævning af indførselsomsætningsafgift af falske penge.

Told

9 Da det ikke fremgaar klart af hovedsagen, hvad der har foranlediget Hauptzollamt til at kraeve betaling af told af et parti falske penge hidroerende fra en anden medlemsstat, bemaerkes indledningsvis, at told ved indfoersel kun maa opkraeves af varer indfoert fra en tredjestat til Faellesskabets toldomraade og ikke af varer hidroerende fra andre medlemsstater (Traktatens artikler 9 og 12-15).

10 Den foerste del af spoergsmaalet maa herefter forstaas saaledes, at det i det vaesentlige oenskes klarlagt, om indfoersel af falske penge paa Faellesskabets toldomraade kan give anledning til, at der opstaar toldskyld.

11 I denne forbindelse bemaerkes, at Domstolen i dommene af 26. oktober 1982, Wolf (221/81, Sml. s. 3681) og Einberger I (240/81, Sml. s. 3699) har kendt for ret, at der ikke opstaar toldskyld ved indfoersel af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik paa en anvendelse til medicinske og videnskabelige formaal.

12 Domstolen naaede til dette resultat efter at have bemaerket, at det, naar bortses fra denne strengt kontrollerede handel, i alle medlemsstater er forbudt at indfoere og forhandle narkotika, hvilket er i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, som medlemsstaterne har paataget sig paa dette omraade. Domstolen fastslog herefter, at der ikke kunne opstaa toldskyld ved indfoersel af narkotika, som ikke kan bringes i handelen og integreres i det oekonomiske kredsløb inden for Faellesskabet.

13 Domstolen bemaerkede endvidere, at indfoerelsen af en faelles toldtarif, som er fastsat i Traktatens artikel 3, litra b), skal ses paa baggrund af de formaal, Traktatens artikel 2 opstiller for Faellesskabet, og de retningslinjer, dens artikel 29 har afstukket vedroerende forvaltningen af Toldunionen. Indfoersel af narkotika til Faellesskabet, som kun kan medfoere strafferetlige sanktioner, er disse formaal og retningslinjer ganske uvedkommende.

14 Disse bemaerkninger har endnu stoeere vaegt, naar der er tale om falske penge. Dels er disse ligeledes omfattet af en international konvention, nemlig konventionen til bekaempelse af falskmoentneri (Recueil des traités de la Société des Nations, vol. 112, s. 371 (Lovtidende C 1931 nr. 252, s. 1743)), som alle medlemsstaterne, med undtagelse af Storhertugdømmet Luxembourg, paa nuvaerende tidspunkt har tiltraadt, og som i artikel 3 forpligter de kontraherende parter til bl.a. at anse enhver i bedragerisk hensigt foretaget fremstilling eller forandring af penge, udgivelse af falske penge samt handlinger, hvorved nogen i udgivelseshensigt indbringer falske penge i landet, modtager eller forskaffer sig saadanne penge, vidende om, at de er falske, for strafbare handlinger som forbrydelser efter gaeldende ret. Desuden er fremstilling, besiddelse, indfoersel og forhandling af falske penge, uanset om der er tale om indenlandsk eller udenlandsk valuta, forbudt i alle medlemsstaterne.

15 Heraf foelger, at falske penge i alle medlemsstaterne er omfattet af et absolut forbud mod indfoersel og udgivelse, mens handel med og brug af narkotika til medicinske og videnskabelige formaal fortsat er tilladt.

16 Den foerste del af det stillede spoergsmaal skal derfor besvares med, at faelleskabsretten skal fortolkes saaledes, at der ikke opstaar toldskyld ved indfoersel af falske penge til Faellesskabets toldomraade.

Indfoerselsomsaetningsafgift

17 Anden del af den nationale rets spoergsmaal gaar i det vaesentlige ud paa, om artikel 2 i det sjette direktiv skal fortolkes saaledes, at der kan opkraeves merværdiafgift ved indførsel af falske penge til Fællesskabet.

18 Domstolen har allerede fastslaaet i dommen af 28. februar 1984, Einberger II (294/82, Sml. s. 1177), at omsætningsafgift ved indførsel og told med hensyn til deres væsentlige egenskaber kan sammenlignes, fordi kravet paa dem stiftes ved indførslen til Fællesskabet og den efterfølgende overgang til omsætning i medlemsstaterne, og fordi de begge udgør et element i salgsprisen, der af de erhvervsdrivende paa de efterfølgende salgstrin beregnes paa samme maade. Denne parallelitet bekræftes ved, at artikel 10, stk. 3, i sjette direktiv bemyndiger medlemsstaterne til at knytte afgiftspligtens indtræden og omsætningsafgiftens forfald til de tilsvarende begreber, der gælder for told.

19 Med hensyn til ulovlige indførsler af narkotika til Fællesskabet, som kun kan give anledning til strafforfølgning, fastslog Domstolen herefter, at saadanne transaktioner ikke paa nogen maade beroeres af det sjette direktivs bestemmelser om definitionen af beregningsgrundlaget og dermed omsætningsafgiftspligtens indtræden.

20 Paa baggrund af det ovenfor anførte vedrørende toldspoergsmaalet ses de betragtninger, som Domstolen har udviklet med hensyn til ulovlig indførsel af narkotika, saa meget desto mere at gælde for indførsel af falske penge.

21 Anden del af det af Finansgericht Muenchen stillede spoergsmaal maa derfor besvares med, at artikel 2 i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes saaledes, at der ikke kan opkraeves indførselsomsætningsafgift ved indførsel af falske penge til Fællesskabet.

22 Denne konstatering beroerer paa ingen maade medlemsstaternes kompetence til at retsforfølge overtrædelser af deres lovgivning om falske penge gennem passende sanktioner, herunder ogsaa alle konsekvenser af økonomisk art, som dette kan indebære.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

23 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Afgørelse

Paa grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedroerende det spoergsmaal, der er forelagt af Finanzgericht Muenchen ved kendelse af 21. juni 1989, for ret:

1) Faellesskabsretten skal fortolkes saaledes, at der ikke opstaar toldskyld ved indfoersel af falske penge til Faellesskabets toldomraade.

2) Artikel 2 i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter - Det faelles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes saaledes, at der ikke kan opkraeves indfoerselsomsaetningsafgift ved indfoersel af falske penge til Faellesskabet.